

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 63.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813788288/facsimile.pdf> (tilgået 02. december 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

ogsaa er Dig, der kæmpes for, da Du som Menneske bliver delagtig i Følgerne af hoer Frihedens og Retfærdighedens Seir, at om Du lever paa en Tid, som kaldes oprøst, og i Forhold til Fortiden virkelig ogsaa er det, da har denne Oplysning kostet Menneskeheden uhyre Offere, og den Frihed hvori Du lever og udtviler Dig, er erhvervet med Tab af saamange af dine Medmenneskers Lykke og Fred. Har Du da ingen Taknemmelighed i Din Sjæl, ingen Gædsfølelse, at Du saaledes modtager Følgerne af Seiren, (Du, som end ikke i Tanken har været „med“) en saa dyrekjøbt Seir, uden at noget Onske rører sig i Dig om at gjengjælde. Du modtager alt hvad der tildeles Dig af Kampens Udbytte med en skjødelses Nebladenhed, som om det egentlig var Dig der udviste en Naade, ved at række Haanden ud derefter.

„Men hvad skal jeg gjøre? — Hvad kan jeg udrette til Gavn for Menneskeslægten?“ udbryder Du vel, dersom Du har gjort mig den Gæde at høre paa mig. — Du har vel Ret i at Din Indbyrdelse kun er ringe, at det Du kan give fast er for litet at regne, mod alt hvad Du har modtaget, men noget har Du dog at give, og det er ret beset baade det meste og det mindste et Menneske nogenstunde har offret for en Sag — sit Hjerte! Lær Menneskeheden saavidt muligt at kjende, elsk den, lev med den lid med den, — da kommer Virksomheden af

sig selv, thi Enhver der i Mand og Sandhed lever med sin Lid, lever ogsaa for den. Da vil Du ikke længer betragte Menneskene som Fremmede, men som Brødre og Søstre, og søsterligt vil Du hengive Dig til dem i Kjerlighed. Da forsvinder det sørgelige „mit," og „Dit", af Din Tanke; Livets Sorg, saavel som dets Glæde, dets Elendighed saavel som dets Rigdom vil staae for Dig som „vor", og Din individuelle Svaghed vil taale sig i Din universelle Styrke.

See, det er hvad jeg fordrer af Eder — blidt forskjellig fra Emancipationens øvrige Tilhængere, der ansee Eder for de Forrettede, og fremtræde med Forbringere paa Eders Vegne. Den „Erhebung", jeg opmuntre Eder til, koster hverken „Blod eller Blod,"*) da det ikke er en Erhebung mod, men over Forholdene til Verragtingens Standpunkt, thi ikke i blindt Sværmerie, men i Erkjendelsens Kjerlighed, skulle I hengive Eder til Verden. Heller ikke vil jeg raade Eder til, ifølge Sibyllas Forslag, at gjøre en Udvandring til „Ibens store Rige," fra denne Jammerdal (kun jammerlig ved vor Svaghed). Jeg leder Eder kun om at gaae gjennem den Verden vi leve i, med aabne Øine, istedetfor med lukkede, og med aabnet Sind og Sands, saavel for dens Mang-

*) See „Fire Breve om Clara Raphael fra en ung Pige til hendes Søster".